

SUMARI

Cap als Karkas	9
Safety And Security, SL	13
L'equip.....	23
Primeres proves.....	31
Uns resultats sorprenents	37
Mr. Akerley	43
Més resultats inexplicables.....	51
Agressió, robatori, hackeig	59
Una explicació incompleta	69
Més agressions.....	79
La religió del foc.....	89
Darreres proves.....	95
Aprenentatge amb el Mestre	101
A l'ombra dels Karkas	111
Abyaneh	119
El temple del foc.....	127
La flamarada	135
Desapareguts	139
A la balma.....	147
<i>Atash</i> : l'esclat.....	155

CAP ALS KARKAS

Poc més de tres-cents trenta quilòmetres. “Unes quatre hores; bona carretera i, els darrers vint quilòmetres, carretera de muntanya, estreta i amb revolts.” Això és el que m’ha dit el recepcionista de l’hotel quan he marxat, després de dinar. Tenint en compte la velocitat a què circulem, jo estimo que hi arribarem en menys de tres hores. El conductor va a tota marxa, avançant els diversos vehicles que anem aconseguint; a quina velocitat anem, impossible saber-ho: el comptaquilòmetres no funciona. I el que em posa més nerviós és el telèfon: en Bahman hi parla cada dos per tres; i, com que l’aguanta amb la mà dreta, més d’una vegada ha canviat de marxa amb l’esquerra, deixant d’agafar el volant. Tampoc s’ha posat el cinturó de seguretat; jo, sí. Poc després de sortir de Teheran, veient com conduïa, li he dit que no tinc pas pressa, no hi ha cap urgència, no cal que corri; ell ha reduït la velocitat, però el comentari no ha servit de res: al cap de pocs quilòmetres tornàvem a anar llam-pats. Ho he deixat córrer. Deu ser un bon conductor, me l’ha recomanat en Majidi. De fet, pel que he vist en la meua curta estada a Teheran, aquí tothom té una certa tendència a córrer i a no fer gaire cas dels senyals de trànsit, especialment de les limitacions de velocitat.

Penso, ara, en l'hospitalitat amb què he estat rebut per en Majidi i els seus companys. Fa tres dies, quan vaig arribar a Teheran després d'un agradable vol amb Mahan Airlines, em van venir a esperar a l'aeroport. L'endemà, a la caserna dels bombers, vaig donar una conferència sobre protecció contra incendis i, més concretament, sobre els darrers avenços en el camp dels materials ignífugs, com havíem acordat prèviament. Al vespre em va convidar a sopar, amb la seva dona i els dos fills; una reunió agradabilíssima.

I quan els vaig comentar la meva intenció de visitar Abyaneh i Isfahan, en Majidi em va aconsellar llogar un cotxe i em va presentar en Bahman: "Un bon noi i un bon conductor." Que és un bon noi, amable i molt correcte, no ho poso pas en dubte, però l'afegit de "bon conductor" ja no el tinc tan clar. Probablement podria ser un bon pilot de carreres.

Per a treure'm del cap la velocitat, m'he concentrat en repassar tot el que m'ha portat aquí. El projecte, els meus col·laboradors, les estranyes i agressives interferències, els sorprenents resultats, més ben dit: els impossibles i inexplicables resultats... i la sorpresa final!

Una frenada del cotxe em torna a la realitat. En Bahman s'excusa amb cara de circumstàncies i un lleuger somriure: a mig avançament en un lloc amb molt poca visibilitat ha aparegut un vehicle en direcció contrària i ha hagut de frenar sobtadament per situar-se altra vegada darrere del camió al qual estava intentant avançar. Jo també somric, bé que el meu somriure és més aviat forçat.

Ja hem passat Qom i Kaixan, ja es veuen els Karkas, muntanyes alteroses. Amb una alçada màxima de prop

dels quatre mil metres i un aspecte agrest, mostren uns quants cims coberts de neu, que brillen amb el sol. Una imatge magnífica, atractiva. Diu una llegenda iraniana que són tan altes que els voltors no poden sobrevolar-les. La meva afició a l'alpinisme em fa pensar, per un moment, si algun dia podré venir a intentar-ne l'ascensió. Però em trec del cap aquesta idea: no he vingut a Iran per això!

Allà, al peu d'aquelles muntanyes, hi ha el meu objectiu. Em pregunto una vegada més si hi trobaré el que he vingut a cercar. I em torno a plantejar si no m'he equivocat quan no he explicat a en Majidi per a què he vingut a l'Iran. Si li ho hagués dit, ell m'hauria ajudat i ben segur que tot hauria estat més fàcil. Però, no sé ben bé per quina raó, no m'he atrevit a contar-li-ho. Tot plegat és tan estrany, tan... inexplicable, que potser no s'ho hauria cregut. Però ara, sol en aquest país tan diferent del meu, penso que probablement ha estat un error no voler comptar amb ell.

Sense l'ajut d'en Majidi o d'algun dels seus homes, allà on vaig tot serà més difícil, començant per l'idioma. Dubto de si hi haurà algú que parli anglès. Probablement hauré de demanar a en Bahman que em faci de traductor. I, a sobre, amb la seva estranya i minoritària religió, la gent... ves a saber què pensaran, què diran, quan jo comenci a preguntar. No tinc gens clar si aconseguiré esbrinar allò que necessito saber ni si podré entrar en contacte amb aquell amb qui vull parlar. I si el trobo, dubto seriosament de si seré capaç de resoldre allò inexplicable, que desafia la lògica, la ciència i tot allò que he après i practicat en la meva professió, i que no em deixa dormir des de fa un mes.

Ara ens aproximem a un petit grup de cases. En Bahman redueix la velocitat, em mira somrient: “A short stop? Some chai?” Li dic que sí. A mi també m’anirà bé fer un parada, estirar una mica les cames i prendre un te.

Asseguts davant d’una taula el cambrer ens porta dos vasos de vidre, de forma acampanada, plens d’un líquid vermellós. És txai, te negre, produït a les muntanyes; servit sovint amb una petita addició d’espècies com canyella, clau, pebre o gingebre. La beguda nacional iraniana: el prenen abans i després dels àpats i, alguns, a totes hores. Sobre el te hi sura una petita poncella de rosa, al costat de la tassa hi ha un bastonet recobert amb cristalls de sucre. El poso a dins i remeno el te. En bec una mica: està molt calent, crema, però és molt bo; la poncella li ha donat un gust especial. A poc a poc, els cristalls es van dissolent i caient del bastonet.

Mentre els miro i remeno el te suaument, d’esma, reflexiono una vegada més sobre com va començar, ara fa tres mesos, tot allò tan estrany, tan inexplicable, que m’ha portat fins aquí.

© del text: Joaquim Casal Fàbrega, 2024
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2024
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat
Primera edició: gener de 2024
ISBN: 978-84-1303-514-7
DL: L 883-2023
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

— imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.